

IT-95-9-T
D14-1/10266 tel
17 JANUARY 2002

Prijevod 14/10266t
K

**MEĐUNARODNI KRIVIČNI SUD
ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU**

PREDMET BR. IT-95-9

**TUŽILAC
MEĐUNARODNOG SUDA**

PROTIV

**BLAGOJA SIMIĆA
MILANA SIMIĆA
MIROSLAVA TADIĆA
SIME ZARIĆA**

ČETVRTA IZMIJENJENA OPTUŽNICA

U skladu s ovlaštenjem iz člana 18 Statuta Međunarodnog suda, tužilac Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju optužuje:

**Blagoja SIMIĆA,
Milana SIMIĆA,
Miroslava TADIĆA,
Simu ZARIĆA**

za **ZLOČINE PROTIV ČOVJEČNOSTI, TEŠKE POVREDE
ŽENEVSKIH KONVENCIJA iz 1949. i KRŠENJA ZAKONA i
OBIČAJA RATOVANJA**, kako slijedi:

OPTUŽENI

1. **Blagoje SIMIĆ**, rođen 1960. godine, ljekar je iz Kruškovog Polja, opština Bosanski Šamac. Od 1991. do 1995. godine **Blagoje SIMIĆ** je bio predsjednik Srpske demokratske stranke (SDS) u Bosanskom Šamcu. **Blagoje SIMIĆ** je bio potpredsjednik gradske skupštine od 1991. do 17. aprila 1992, a od 4. novembra 1991. pa najmanje do 30. novembra 1992. godine bio je poslanik u skupštini samoproglašene "Srpske autonomne oblasti Sjeverna Bosna", kasnije nazvane "Srpska autonomna pokrajina Semberija i Majevisa" "Srpske Republike Bosne i Hercegovine". Dana 17. aprila 1992. godine ili približno tog datuma, **Blagoje SIMIĆ** je imenovan za predsjednika srpskog Kriznog štaba "Srpske opštine Bosanski Šamac". Na dan 21. jula 1992. godine ili približno tog datuma,

Krizni štab je preimenovan u "Ratno predsjedništvo Srpske opštine Bosanski Šamac", a **Blagoje SIMIĆ** je imenovan za predsjednika Ratnog predsjedništva. Dana 22. januara 1993. godine ili približno tog datuma, **Blagoje SIMIĆ** je izabran za predsjednika "Skupštine opštine Šamac", a na tom položaju je bio i nakon što je objavljena prva optužnica u ovom predmetu. Na svakom od ovih položaja, počev od 17. aprila 1992. godine ili približno tog datuma, i za sve vrijeme relevantno za ovu optužnicu, **Blagoje SIMIĆ** je bio najviši civilni funkcioner opštine Bosanski Šamac.

2. **Milan SIMIĆ**, rođen 9. augusta 1960. godine u Sarajevu, školovao se za ekonomistu i radio u raznim preduzećima u Bosanskom Šamcu. U vrijeme kad je silom preuzeta vlast u Bosanskom Šamcu, bio je pripadnik Četvrtog odreda, jedinice Teritorijalne odbrane koju je organizovala JNA. Dana 30. maja 1992. godine, **Milan SIMIĆ** je postavljen za predsjednika Izvršnog odbora Skupštine opštine Bosanski Šamac i postao je član srpskog Kriznog štaba. Kao predsjednik Izvršnog odbora, **Milan SIMIĆ** je bio zadužen za poslove upravljanja opštinom, koji su obuhvatali sprovođenje društvenog plana, godišnji budžet i finansijske izvještaje, nadzor nad opštinskom stambenom politikom i urbanističkim potrebama, te sprovođenje politike, odluka i drugih propisa srpskog Kriznog štaba i Ratnog predsjedništva. **Milan SIMIĆ** je razriješen te dužnosti 24. juna 1993. godine ili približno tog datuma, nakon što je na njega izvršen atentat u kojem je teško ranjen iz vatrenog oružja.

3. **Miroslav TADIĆ**, zvani Miro Brko, rođen 12. maja 1937. godine u selu Novi Grad, opština Odžak, radio je kao nastavnik srednje škole, a kasnije je držao kafe "AS" u svojoj kući u Bosanskom Šamcu. Godine 1991., **Miroslav TADIĆ** je postao pripadnik Četvrtog odreda, jedinice Teritorijalne odbrane koju je organizovala JNA. Kao pomoćnik komandanta za pozadinu, tijesno je saradivao sa **Simom ZARIĆEM** u okviru njihovih funkcija u Četvrtom odredu. Nakon 17. aprila 1992. godine, **Miroslav TADIĆ** postao je predsjednik "Komisije za razmjenu" Bosanskog Šamca, zadužen da organizuje i obavlja većinu takozvanih "razmjena" zarobljenika putem kojih su nesrpski civili protjerivani iz svojih domova. Ostao je član Komisije za razmjenu najmanje do 1995. godine. Za vrijeme dok je bio na položaju predsjednika Komisije za razmjenu, **Miroslav TADIĆ** je bio i član srpskog Kriznog štaba.

4. **Simo ZARIĆ**, zvani Šolaja, rođen 25. jula 1948. godine u selu Trnjak, opština Odžak, bivši je načelnik policije u Bosanskom Šamcu i bivši obavještajac Službe državne bezbjednosti (SDB-a). Godine 1991., **Simo ZARIĆ** je počeo da organizuje i da rukovodi jednom jedinicom Teritorijalne odbrane pod okriljem JNA, poznatom najprije kao Četvrti odred, a kasnije preimenovanom u 5. bataljon 2. posavske brigade. Nakon

formiranja Četvrtog odreda, **Simo ZARIĆ** je imenovan "pomoćnikom komandanta za obavještajni rad, izviđanje, moral i informisanje". Dana 29. aprila 1992. godine, srpski Krizni štab imenovao je **Simu ZARIĆA** "načelnikom Službe državne bezbjednosti" za Bosanski Šamac. Nakon srpskog zauzimanja Odžaka u julu 1992. godine, Krizni štab Bosanskog Šamca imenovao je **Simu ZARIĆA** "zamjenikom predsjednika Ratnog savjeta za pitanja bezbjednosti" opštine Odžak. Na ovim položajima vlasti, **Simo ZARIĆ** je bio direktno odgovoran srpskom Kriznom štabu u Bosanskom Šamcu i od njega je primao naređenja. Dana 1. septembra 1992. godine, **Simo ZARIĆ** je imenovan "pomoćnikom komandanta za moral i informisanje" u 2. posavskoj brigadi vojske bosanskih Srba. Između aprila i jula 1992. godine, **Simo ZARIĆ** je radio sa **Miroslavom TADIĆEM** na organizovanju takozvanih "razmjena" zarobljenika putem kojih su nesrpski civili protjerivani iz svojih domova. **Simo ZARIĆ** je ostao pripadnik vojske bosanskih Srba do 1995. godine.

INDIVIDUALNA KRIVIČNA ODGOVORNOST

5. Svaki od optuženih individualno je odgovoran za krivična djela za koja ga tereti ova optužnica, prema članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda. Individualna krivična odgovornost uključuje planiranje, podsticanje, naređivanje, počinjenje, ili pomaganje i podržavanje, na neki drugi način, planiranja, pripreme ili izvršenja bilo kojeg krivičnog djela navedenog u članovima od 2 do 5 Statuta Međunarodnog suda.

OPŠTI PRAVNI NAVODI

6. Ako nije drugačije navedeno gore u tekstu, sva djela i propusti za koje se optuženi terete u ovoj optužnici dogodili su se približno od septembra 1991. godine do 31. decembra 1993. godine ili približno tog datuma, u Republici Bosni i Hercegovini, na teritoriji bivše Jugoslavije.

7. Sve vrijeme na koje se odnosi ova optužnica, u Republici Bosni i Hercegovini postojalo je stanje oružanog sukoba i djelomične okupacije.

8. Sve vrijeme na koje se odnosi ova optužnica, sve žrtve koje se spominju u ovoj optužnici bile su zaštićene Ženevskim konvencijama iz 1949. godine.

9. Svaki od optuženih po ovoj optužnici bio je dužan da postupa u skladu sa zakonima i običajima koji regulišu vođenje rata, uključujući i Ženevske konvencije iz 1949. godine.

10. Sva djela i propusti za koje se optužuje kao za zločine protiv čovječnosti bili su dio široko rasprostranjenog ili sistematskog napada usmjerenog protiv civila, bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana, koji su živjeli u opštinama Bosanski Šamac i Odžak.

11. U svakom paragrafu u kojem se tereti za mučenje, djela su počinjena od strane, ili na podsticaj, ili sa odobrenjem ili znanjem službenog lica ili lica u tom svojstvu, i to sa jednim ili više sljedećih ciljeva: da bi se dobila informacija ili priznanje žrtve ili treće osobe; da bi se žrtva kaznila za neko djelo koje je počinila ili koje je počinila treća osoba, ili za koje se sumnjalo da ga je počinila žrtva ili treća osoba; da bi se žrtva ili treća osoba zastrašila ili prinudila; i/ili iz bilo kojeg drugog razloga koji se temelji na diskriminaciji bilo koje vrste.

12. Paragrafi od 6 do 11 ponovo su navedeni i sadržani u svakoj od niženavedenih optužbi.

OPTUŽBE

TAČKA 1 (Progoni)

13. Približno od septembra 1991. godine, pa najmanje do 31. decembra 1993. godine, **Blagoje SIMIĆ, Milan SIMIĆ, Miroslav TADIĆ i Simo ZARIĆ**, djelujući u saradnji međusobno i s drugim srpskim civilnim i vojnim službenim licima, planirali su, podsticali, naređivali, počinili ili na drugi način pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje zločina protiv čovječnosti, odnosno progona bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi širom opština Bosanski Šamac i Odžak i drugdje na teritoriji Bosne i Hercegovine.

14. Zločin progona je počinjen, izvršen i izveden na sljedeći način i sljedećim sredstvima:

- a. preuzimanjem vlasti silom od strane srpskih snaga u gradovima, mjestima i selima u kojima su živjeli bosanski Hrvati, bosanski Muslimani i drugi nesrpski civili;
- b. protivpravnim hapšenjem, lišavanjem slobode ili zatočenjem bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, a ne radi njihove zaštite i bezbjednosti;

- c. surovim i nehumanim postupanjem prema bosanskim Hrvatima, bosanskim Muslimanima i drugim nesrpskim civilima, uključujući premlaćivanje, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima;
- d. deportacijom, prisilnim premještanjem i protjerivanjem bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila iz njihovih domova i sela, upotrebom sile, zastrašivanja i prinude; i
- e. bezobzirnim uništavanjem širokih razmjera, pljačkanjem i otimanjem imovine bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući stambene objekte, radnje, ličnu imovinu i stoku.
- f. uništavanjem ili hotimičnim nanošenjem štete ustanovama namijenjenim religiji, naime dvjema katoličkim crkvama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu, približno u periodu od avgusta 1992. do januara 1993., a drugoj u selu Hrvatska Tišina, približno u periodu od aprila 1992. do avgusta 1992., te dvjema džamijama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu približno u periodu od avgusta 1992. do novembra 1992., a drugoj u gradu Odžaku u julu 1992. ili približno tog datuma.

15. Približno od 17. aprila 1992. godine pa najmanje do 31. decembra 1993. godine, **Blagoje SIMIĆ**, prije i nakon što je postao predsjednik srpskog Kriznog štaba Bosanskog Šamca i predsjednik Ratnog predsjedništva, djelujući u saradnji s drugima, planirao je, podsticao, naredio, počinio, ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje zločina progona, kao što je opisano u paragrafu 13 i 14 gore, svojim učestvovanjem u, među ostalim, sljedećim djelima ili propustima:

- a. preuzimanju vlasti silom u opštini Bosanski Šamac od strane srpskih snaga;
- b. izdavanju naredenja, uputstava, odluka i drugih propisa u ime srpskog Kriznog štaba i Ratnog predsjedništva i davanju odobrenja za druge službene radnje kojima su se kršila prava bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na jednakost pred zakonom i kojima se narušavalo njihovo pravo na ostvarivanje osnovnih i temeljnih prava;

- c. protivpravnom hapšenju, lišavanju slobode ili zatočenju bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, a ne radi njihove zaštite i bezbjednosti;
- d. surovom i nehumanom postupanju prema bosanskim Hrvatima, bosanskim Muslimanima i drugim nesrpskim civilima, uključujući premlaćivanje, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima;
- e. deportaciji, prisilnom premještanju i protjerivanju bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila iz njihovih domova i sela, upotrebom sile, zastrašivanja i prinude; i
- f. bezobzirnom uništavanju širokih razmjera, pljačkanju i otimanju imovine bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući stambene objekte, radnje, ličnu imovinu i stoku.
- g. uništavanju ili hotimičnom nanošenju štete ustanovama namijenjenim religiji, naime dvjema katoličkim crkvama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu, približno u periodu od avgusta 1992. do januara 1993., a drugoj u selu Hrvatska Tišina, približno u periodu od aprila 1992. do avgusta 1992., te dvjema džamijama, jednoj u Bosanskom Šamcu približno u periodu od avgusta 1992. do novembra 1992., a drugoj u gradu Odžaku u julu 1992. ili približno tog datuma.

16. Približno od 17. aprila 1992. godine, pa sve do februara 1993. godine, **Milan SIMIĆ**, prije i nakon što je postao predsjednik Izvršnog odbora Skupštine Bosanski Šamac i član srpskog Kriznog štaba, djelujući u saradnji s drugima, planirao je, podsticao, naredio, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje zločina progona, kao što je opisano u paragrafima 13 i 14 gore, svojim učestovanjem u, među ostalim, sljedećim djelima ili propustima:

- a. provođenju naređenja, uputstava, odluka i drugih propisa koje su donijeli srpski Krizni štab i Ratno predsjedništvo, te u davanju odobrenja za druge službene radnje kojima su kršena prava bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na jednakost pred zakonom i kojima

se narušavalo ostvarivanje njihovih osnovnih i temeljnih prava;

- b. protivpravnom lišavanju slobode i zatočenju bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila u nehumanim uslovima, na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, a ne radi njihove zaštite i bezbjednosti;
- c. mučenju i premlaćivanju bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila zatočenih u zatočeničkim logorima, među ostalima i Hasana Bičića, Muhameda Bičića, Perice Mišića, Ibrahima Salkića i Safeta Hadžialijagića.

17. Približno od septembra 1991. godine pa najmanje do 31. decembra 1993. godine, **Miroslav TADIĆ**, prije i nakon što je postao član i predsjednik Komisije za razmjenu i član srpskog Kriznog štaba, djelujući u saradnji s drugima, planirao je, podsticao, naredio, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje zločina progona, kao što je opisano u paragrafima 13 i 14 gore, svojim učestvovanjem u, među ostalim, sljedećim djelima ili propustima:

- a. preuzimanju vlasti silom u opštini Bosanski Šamac od strane srpskih snaga;
- b. protivpravnom hapšenju i zatočenju brojnih bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, a ne radi njihove zaštite i bezbjednosti;
- c. surovom i nehumanom postupanju prema bosanskim Hrvatima, bosanskim Muslimanima i drugim nesrpskim civilima, uključujući premlaćivanja, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima;
- d. deportaciji, prisilnom premještanju i protjerivanju bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući žene, djecu i starce, iz njihovih domova i sela upotrebom sile, zastrašivanja i prinude; i
- e. bezobzirnom uništavanju širokih razmjera, pljačkanju i otimanju imovine bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući stambene objekte, radnje, ličnu imovinu i stoku.

- f. uništavanju ili hotimičnom nanošenju štete ustanovama namijenjenim religiji, naime dvjema katoličkim crkvama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu, približno u periodu od avgusta 1992. do januara 1993., a drugoj u selu Hrvatska Tišina, približno u periodu od aprila 1992. do avgusta 1992., te dvjema džamijama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu približno u periodu od avgusta 1992. do novembra 1992., a drugoj u gradu Odžaku u julu 1992. ili približno tog datuma.

18. Približno od septembra 1991. godine do približno 31. decembra 1992. godine, **Simo ZARIĆ**, prije i nakon što je preuzeo dužnost na raznim položajima kao što su "pomoćnik komandanta za obavještajni rad, izviđanje, moral i informisanje" Četvrtog odreda, "načelnik Službe nacionalne bezbjednosti" u Bosanskom Šamcu, "zamjenik predsjednika Ratnog savjeta za pitanja bezbjednosti" u Odžaku i "pomoćnik komandanta 2. posavske brigade za moral i informisanje", djelujući u saradnji s drugima, planirao je, podsticao, naredio, počinio, ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje počinjenja zločina progona, kao što je opisano u paragrafima 13 i 14 gore, svojim učestvovanjem u, među ostalim, sljedećim djelima ili propustima:

- a. preuzimanju vlasti silom u opštini Bosanski Šamac od strane srpskih snaga;
- b. protivpravnom hapšenju i zatočenju brojnih bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, a ne radi njihove zaštite i bezbjednosti;
- c. surovom i nehumanom postupanju prema bosanskim Hrvatima, bosanskim Muslimanima i drugim nesrpskim civilima, uključujući premlaćivanja, mučenje, prisilni rad i zatočenje u nehumanim uslovima;
- d. ispitivanju uhapšenih i zatočenih bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila i njihovom prisiljavanju da potpišu lažne i iznuđene izjave;
- e. deportaciji, prisilnom premještanju i protjerivanju bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući žene, djecu i starce, iz njihovih domova i sela upotrebom sile, zastrašivanja i prinude; i

- f. bezobzirnom uništavanju širokih razmjera, pljačkanju i otimanju imovine bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući stambene objekte, radnje, ličnu imovinu i stoku.
- g. uništavanju ili hotimičnom nanošenju štete ustanovama namijenjenim religiji, naime dvjema katoličkim crkvama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu, približno u periodu od avgusta 1992. do januara 1993., a drugoj u selu Hrvatska Tišina, približno u periodu od aprila 1992. do avgusta 1992., te dvjema džamijama, jednoj u gradu Bosanskom Šamcu približno u periodu od avgusta 1992. do novembra 1992., a drugoj u gradu Odžaku u julu 1992. ili približno tog datuma.

19. Ovim postupcima, **Blagoje SIMIĆ, Milan SIMIĆ, Miroslav TADIĆ i Simo ZARIĆ**, djelujući u saradnji međusobno i s drugima, planirali su, podsticali, naređivali, počinili ili na drugi način pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

Tačka 1: Progona na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi, **ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjivog prema članu 5(h) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKE 2 - 3

(Deportacija i premještanje)

20. Približno od 17. aprila 1992. godine pa približno do 31. decembra 1993. godine, Blagoje SIMIĆ planirao je, podsticao, naređivao, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje protivpravne deportacije i prisilnog premještanja stotina bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući žene, djecu i starce, iz njihovih domova u opštini Bosanski Šamac u druge zemlje ili u dijelove Republike Bosne i Hercegovine koji nisu bili pod kontrolom srpskih snaga.

21. Približno od 17. aprila 1992. godine pa do približno 31. decembra 1993. godine, Miroslav TADIĆ je planirao, podsticao, naređivao, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje protivpravne deportacije i prisilnog premještanja stotina bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući žene, djecu i starce, iz njihovih domova u opštini Bosanski Šamac u druge

zemlje ili u dijelove Republike Bosne i Hercegovine koji nisu bili pod kontrolom srpskih snaga.

22. Približno od 17. aprila 1992. godine pa najmanje do 31. decembra 1992. godine, **Simo ZARIĆ** je planirao, podsticao, naređivao, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje protivpravne deportacije i prisilnog premještanja stotina bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, uključujući žene, djecu i starce, iz njihovih domova u opštini Bosanski Šamac u druge zemlje ili u dijelove Republike Bosne i Hercegovine koji nisu bili pod kontrolom srpskih snaga.

23. Ovim postupcima, **Blagoje SIMIĆ**, **Miroslav TADIĆ** i **Simo ZARIĆ** planirali su, podsticali, naređivali, počinili ili na drugi način pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

Tačka 2: Deportacije, **ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjivog prema članu 5(d) Statuta Međunarodnog suda; i

Tačka 3: Protivpravne deportacije ili premještanja, **TEŠKE POVREDE** Ženevskih konvencija iz 1949. godine (dalje u tekstu: teška povreda), kažnjivih prema članu 2(g) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKE 4 – 6

(Premlaćivanje i mučenje Hasana Bičića, Muhameda Bičića, Perice Mišića i Ibrahima Salkića)

24. Jedne noći, približno u periodu od 10. juna do 3. jula 1992. godine, u hodniku fiskulturne sale osnovne škole u Bosanskom Šamcu, **Milan SIMIĆ**, tada predsjednik Izvršnog odbora Skupštine opštine Bosanski Šamac i član srpskog Kriznog štaba, u trenutku kad su s njim u društvu bili drugi Srbi, tukao je Hasana Bičića, Muhameda Bičića, Pericu Mišića i Ibrahima Salkića raznim oružjem. **Milan SIMIĆ** je nogom udarao Hasana Bičića, Muhameda Bičića, Pericu Mišića i Ibrahima Salkića u polne organe i pucao iznad glava Hasana Bičića, Muhameda Bičića, Perice Mišića i Ibrahima Salkića.

25. Ovim postupcima, **Milan SIMIĆ** je planirao, podsticao, naređivao, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje:

Tačka 4: Mučenja, **ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjivog prema članu 5(f) Statuta Međunarodnog suda;

Tačka 5: Nehumanih djela, **ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjivog prema članu 5(i) Statuta Međunarodnog suda;

Tačka 6: Surovog postupanja, **KRŠENJA ZAKONA I OBIČAJA RATOVANJA**, kažnjivog prema članu 3 Statuta Međunarodnog suda i sankcionisanog članom 3(1)(a) Ženevskih konvencija;

TAČKE 7-9

(Premlaćivanje i mučenje Safeta Hadžialijagića)

26. Jedne noći u junu 1992. godine ili približno u to vrijeme, u hodniku fiskulturne sale osnovne škole u Bosanskom Šamcu, **Milan SIMIĆ**, tada predsjednik Izvršnog odbora Skupštine opštine Bosanski Šamac i član srpskog Kriznog štaba, u trenutku kad su s njim u društvu bili drugi Srbi, udario je Safeta Hadžialijagića nogom i tukao ga u više navrata raznim oružjem. **Milan SIMIĆ** je stavio cijev svog pištolja Safetu Hadžialijagiću u usta. Tokom ovog premlaćivanja, ostali Srbi koji su bili u pratnji **Milana SIMIĆA** svlačili su žrtvi pantalone i prijetili da će mu odsjeći penis. Tokom ovog premlaćivanja, **Milan SIMIĆ** je pucao Safetu Hadžialijagiću iznad glave.

27. Ovim postupcima, **Milan SIMIĆ** je planirao, podsticao, naređivao, počinio ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje:

Tačka 7: Mučenja, **ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjivog prema članu 5(f) Statuta Međunarodnog suda;

Tačka 8: Nehumanih djela, **ZLOČINA PROTIV ČOVJEČNOSTI**, kažnjivog prema članu 5(i) Statuta Međunarodnog suda;

Tačka 9: Surovog postupanja, **KRŠENJA ZAKONA I OBIČAJA RATOVANJA**, kažnjivog prema članu 3 Statuta Međunarodnog suda i sankcionisanog članom 3(1)(a) Ženevskih konvencija.

DODATNI ČINJENIČNI NAVODI

28. Opštine Bosanski Šamac i Odžak smještene su uz sjevernu granicu Bosne i Hercegovine neposredno uz rijeku Savu, na čijoj drugoj obali je Republika Hrvatska. Ove opštine se nalaze u oblasti poznatoj kao "Posavski koridor", koji povezuje zapadnu Bosnu i Hercegovinu sa Srbijom na istoku.

29. Godine 1991., nakon što su Slovenija i Hrvatska proglasile nezavisnost u odnosu na Socijalističku Federativnu Republiku Jugoslaviju (SFRJ), građani Bosne i Hercegovine bili su primorani da razmotre hoće li proglasiti svoju nezavisnost ili ostati u sklopu Jugoslavije. Bosanski Hrvati i bosanski Muslimani većinom su bili za nezavisnost, dok su bosanski Srbi, pod vođstvom Srpske demokratske stranke (SDS) i Jugoslovenske narodne armije (JNA) bili za ostajanje u Jugoslaviji.

30. Bosna i Hercegovina je proglasila nezavisnost u odnosu na Jugoslaviju 29. februara 1992. godine. Međutim, još mnogo ranije su SDS i JNA pravile planove za slučaj da dođe do rata, planirajući među ostalim i stvaranje zasebnih opština pod srpskom kontrolom širom Bosne i Hercegovine. Sjedinjene Države i zemlje Evropske zajednice priznale su Republiku Bosnu i Hercegovinu kao nezavisnu državu 7. aprila 1992. godine.

31. Značajan aspekt planova SDS-a i JNA bilo je uspostavljanje isključivo srpske kontrole nad velikim dijelovima teritorije u zapadnoj, sjevernoj i istočnoj Bosni i Hercegovini, na kojima je velikim dijelom živjelo brojno stanovništvo bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila. Da bi uspostavili kontrolu nad ovom teritorijom, bosanski Srbi su planirali da postupkom koji je postao poznat kao "etničko čišćenje" izoluju i protjeraju što veći broj ne-Srba.

32. Zbog njihovog položaja na sjevernoj ivici "Posavskog koridora", kontrola nad opštinama Bosanski Šamac i Odžak bila je od ključnog značaja za nastojanja bosanskih Srba da stvore dio teritorije pod srpskom kontrolom koji bi Srbiju na istoku povezao sa krajinskim Srbima u Hrvatskoj i Srbima u drugim dijelovima zapadne Bosne i Hercegovine.

33. Dana 29. februara 1992., srpske vlasti su proglasile formiranje zasebne "Srpske opštine Bosanski Šamac".

34. Dana 17. aprila 1992. godine, srpske vojne snage iz Bosne i Hercegovine i drugih dijelova bivše Jugoslavije, silom su preuzele kontrolu nad gradom Bosanskim Šamcem i u roku od nekoliko dana stekle kontrolu nad cijelom opštinom Bosanski Šamac. Srbi su tada proglasili da su opštinske vlasti u Bosanskom Šamcu postale "Srpska opština Bosanski Šamac".

35. Prije 17. aprila 1992. godine, u opštini Bosanski Šamac živjelo je gotovo 17.000 bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana, od ukupno oko 33.000 stanovnika. Nakon što su srpske snage silom preuzele vlast u

opštini Bosanski Šamac, većina nesrpskog stanovništva je izbjegla ili je bila primorana da napusti to područje, tako da je u maju 1995. godine od 17.000 stanovnika bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana ostalo manje od 300.

36. Na dan 13. jula 1992. godine ili približno tog datuma, 1. krajiški korpus vojske bosanskih Srba silom je preuzeo kontrolu nad susjednom opštinom Odžak. Kako su srpske vojne snage napredovale prema Odžaku, većina nesrpskog stanovništva bježala je sa tog područja. Ne-Srbi koji nisu pobjegli prije preuzimanja vlasti sada su izbjegli, ili su ubijeni ili bili prisiljeni na odlazak.

37. Prije jula 1992. godine, u opštini Odžak živjelo je otprilike 22.500 bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana, od ukupno 30.000 stanovnika. U novembru 1995. godine, u vrijeme potpisivanja Dejtonskog sporazuma, gotovo svih 22.500 bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana već je bilo izbjeglo ili je bilo prisiljeno napustiti opštinu Odžak.

38. Odmah nakon preuzimanja vlasti silom u opštini Bosanski Šamac, srpske vlasti su osnovale "Krizni štab Srpske opštine Bosanski Šamac" (srpski Krizni štab) koji je zamijenio regularno izabranu skupštinu opštine i kontrolisao sve aspekte upravljanja opštinom. U skladu sa svojim planom "etničkog čišćenja", srpske vlasti su pohapsile i pozatvarale veliki broj muškaraca ne-Srba, natjerale mnoge nesrpske stanovnike da napuste svoje domove, premjestile mnoge ne-Srbe u druga sela, gdje su držani protiv svoje volje, donijele više diskriminatornih zakona i propisa usmjerenih protiv ne-Srba, zahtijevale od većine ne-Srba da učestvuju u prisilnom radu, izvršile veliku pljačku privatne i poslovne imovine ne-Srba, protjerale i deportovale znatan broj nesrpskih stanovnika i na druge načine učinile život tako nemogućim i mučnim da je većina bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih stanovnika opštine izbjegla ili je bila prisiljena napustiti to područje.

39. Nakon vojnog preuzimanja vlasti u opštini Odžak, srpski Krizni štab u Bosanskom Šamcu preuzeo je kontrolu i nad civilnom upravom opštine Odžak. Iako je većina nesrpskih stanovnika izbjegla iz opštine Odžak prije nego što su srpske vojne snage preuzele kontrolu, oni koji su ostali bili su izloženi sličnoj diskriminaciji i tlačenju kao i nesrpski stanovnici u opštini Bosanski Šamac. Mnogim nesrpskim stanovnicima na prisilnom radu u Bosanskom Šamcu bilo je naređeno da učestvuju u pljačkanju privatne i poslovne imovine nesrpskih stanovnika opštine Odžak.

40. Približno od 1. septembra 1991. godine pa sve do 31. decembra 1993. godine, **Blagoje SIMIĆ, Milan SIMIĆ, Miroslav TADIĆ i Simo ZARIĆ**, djelujući u saradnji međusobno i s raznim pojedincima u Kriznom štabu i drugim političkim, opštinskim i administrativnim tijelima, policijom i vojskom, počinili su, planirali, podsticali, naređivali ili na drugi način pomagali i podržavali kampanju progona sa zajedničkim ciljem da se iz opština Bosanski Šamac i Odžak uklone svi ne-Srbi, i u sprovođenju te kampanje počinili druga teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava usmjerena protiv bosanskih Hrvata, bosanskih Muslimana i drugih nesrpskih civila, stanovnika opština Bosanski Šamac i Odžak na teritoriji Bosne i Hercegovine. Formulacija "djelujući u saradnji međusobno" ograničena je samo na tačku 1.

/potpis na originalu/

Carla Del Ponte

Tužilac

[pečat Međunarodnog suda]

Dana 9. januara 2002.

U Hagu, Nizozemska

17/01/02
JD